

Arrest

nr. 213 090 van 28 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart erkend staatloze te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juni 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 februari 2018 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en op 6 maart 2018 wordt deze beslissing ter kennis gebracht aan verzoeker. Verzoeker heeft een afzonderlijk beroep ingediend tegen deze beslissing, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer 218 352. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 27 februari 2018 eveneens een

beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op 6 maart 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: M., W. geboortedatum: (...)1980
geboorteplaats: Ben Ghazi nationaliteit: Statenloos

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 (nul) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

✗ Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

✗ 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten op 12.04.2017, hem op dezelfde dag betekend.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 10 *juncto* artikel 191 van de Grondwet, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het billijkheids- en het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“4.1. EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 74/14 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 10 JUNCTO ARTIKEL 191 VAN DE GRONDWET;
- SCHENDING VAN HET NON-REFOULEMENTBEGINSEL;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM;
- SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGPLICHT;
- SCHENDING VAN HET RECHTSZEKERHEIDSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Gelet op het feit dat hogere rechtsnormen overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet onverminderd gelden, neemt het feit dat de verwerende partij in bepaalde gevallen een gebonden bevoegdheid heeft niet weg dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot verwijdering op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in strijd kunnen zijn met deze hogere rechtsnormen (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Verzoekende partij werd op 17 januari 2012 bij beschikking van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel als staatloze erkend (stuk 7). Hiertegen werd geen beroep aangetekend. De erkenning als staatloze is aldus definitief geworden.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het staatloze statuut van verzoekende partij.

Uit rechtspraak van het Grondwettelijk hof van 2009 en 2012 blijkt evenwel dat aan het statuut van staatloosheid, wanneer is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen buiten zijn wil om en aantoon dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, dezelfde bescherming dient te worden toegekend als aan een erkend vluchteling. Hier anders over oordelen zou een ongeoorloofde discriminatie uitmaken.

Zonder meer het belangrijkste recht van een vluchtelingen is het recht op non-refoulement.

“Hieruit vloeit voort dat, wat het verblijfsrecht betreft, het verschil in behandeling tussen de staatloze die zich in een dergelijke situatie op het Belgisch grondgebied bevindt en de erkende vluchteling, niet redelijk verantwoord is.” (arrest GwH 17 december 2009, nr. 198/2009, B.7)

“B.10. Wanneer is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoon dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, kan de situatie waarin hij zich bevindt op discriminerende wijze afbreuk doen aan zijn grondrechten. Hieruit vloeit voort dat het verschil in behandeling tussen de staatloze die zich in een dergelijke situatie op het Belgisch grondgebied bevindt en de erkende vluchteling, niet redelijk verantwoord is.” (arrest GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.10)

Deze rechtspraak van het Grondwettelijk Hof werd reeds uitgebreid toegelicht in de rechtsleer.

“A prejudicial question regarding the fact that recognised stateless persons do not benefit from a right of residence contrary to recognised refugees has been forwarded to the Constitutional Court. In its judgment on this issue, the Constitutional Court stated that when a foreign national has been recognised as stateless because he has lost his nationality involuntarily and when this foreign national shows that he cannot obtain a legal residence in another state, the fact that the stateless foreign national cannot obtain a residence permit in Belgium, places him in a situation which undermines the exercise of his fundamental rights in a discriminatory manner. The Court concluded that this discrimination is the consequence of the lack in Belgian legislation which foresees a right of residence to stateless persons.” (stuk 8, European Migration Network, “EU and non-EU harmonised protection statuses in Belgium”, mei 2011, te consulteren op https://emnbelgium.be/sites/default/files/attachments/eu_and_non-eu_harmonised_protection_statuses_in_belgium_0.pdf)

“In 2009 en 2012 boog het Grondwettelijk Hof zich over de verschillende behandeling van vluchtelingen en staatlozen in België wat hun verblijfsrecht betreft. In beide arresten concludeerde het Hof dat het verschil in behandeling op het vlak van verblijfsrechten tussen een staatloze en een erkende vluchteling niet op redelijke gronden gesteund is.” (stuk 9, UNHCR, “Mapping statelessness in Belgium”, oktober 2012, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/5100f4b22.html>)

Over de Staatloosheid van verzoekende partij kan geen discussie bestaan, daarnaast dient slechts (binnen de mate van het redelijke) aangetoond te worden dat verzoekende partij onmogelijk beroep kan doen op een verblijfsrecht in het enige andere land waar hij banden mee heeft.

Verzoekende partij is reeds sinds 2006 vanuit de kampen van Libanon naar België gevlucht. Voor zover verzoekende partij hiervan op de hoogte is, is hij inmiddels zijn verblijfsrecht in Libanon verloren. Teneinde dit te bewijzen heeft de cliënt al meermaals de Libanese ambassade aangeschreven, evenwel zonder formeel antwoord (stuk 10). Van verzoekende partij kan redelijkerwijs niet verwacht worden dat hij nog meer bewijzen hiervan kan voorleggen.

Vanaf dit punt is het de taak van verwerende partij om zich er 'in concreto' van te vergewissen dat verzoekende partij in Libanon daadwerkelijk nog steeds over een verblijfsrecht kan beschikken.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond."

2.2 In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het billijkheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Daarnaast voert hij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 22 van de Grondwet en van het proportionaliteitsbeginsel. Ter adstruering van het tweede middel betoogt verzoeker het volgende:

"4.2. TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;*
- SCHENDING VAN ART. 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;*
- SCHENDING VAN ART. 22 VAN DE GRONDWET;*
- SCHENDING VAN ART. 3 EVRM;*
- SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL;*
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGPLICHT;*
- SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;*
- SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT.*

4.2.1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Gelet op het feit dat hogere rechtsnormen overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet onverminderd gelden, neemt het feit dat de verwerende partij in bepaalde gevallen een gebonden bevoegdheid heeft niet weg dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot verwijdering op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in strijd kunnen zijn met deze hogere rechtsnormen (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Waar artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt dat de hogere rechtsnormen te allen tijde gelden, stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bovendien dat bij een verwijderingsmaatregel ten allen tijde dient rekening gehouden te worden met de medische toestand van partijen, het belang van het kind en het gezins- en familieleven.

Een terugkeer van verzoeker naar het kamp in Libanon waar hij eerder verblijf zou een schending van artikel 3 EVRM uitmaken. De situatie in de kampen is geenszins menswaardig

De toestand komt er nog meer onder druk te staan door de influx van Syrische vluchtelingen:

"70,5% van de Syrische bevolking in Libanon leeft onder de armoedegrens. 42% van hen heeft geen toegang tot veilige huisvesting. Slechts 20% van de vluchtelingen in Libanon heeft een verblijfsvergunning. Human Rights Watch schreef dat de Libanese autoriteiten actief weigeren verblijfsvergunningen te vernieuwen. Vluchtelingen zonder geldige verblijfsvergunning riskeren op elk moment opgesloten en mishandeld te worden.

(stuk 3, Annelies Keuleers, "Waarom Libanon geen veilig land is voor Syrische vluchtelingen", 14 december 2016, te consulteren op <http://www.mo.be/opinie/waarom-libanon-geen-veilig-land-voor-syrische-vluchtelingen>, verzoeker zet vet)

"Lebanon's infrastructure is creaking under the strain of the influx of 1.5 million Syrian refugees, a Scottish charity helping to provide vital support has warned. The labour market, housing, education, health services and even food security have been put at risk after the country's population ballooned by 37% since the beginning of Syria's civil war."

(...)

Paediatrician Dr Dina Kahi volunteers once a week at the primary health centre in Rayfoun. She sees between 15 and 20 children in two hours. Problems range from pneumonia and gastroenteritis to routine vaccinations. "We are overloaded," she said. "We try to do our best to see everybody. Sometimes we don't have any more doses, so we have to postpone vaccinations. "Sometimes they (mothers) don't even have money to get milk, or diapers. It is very basic needs. If it is not covered by an NGO, they don't get help because Lebanon has private healthcare."

(stuk 4, Press association, "Lebanon 'approaching breaking point' due to influx of Syrian refugees", 14 december 2016, te consulteren op <https://www.eveningexpress.co.uk/pipe/news/scotland/lebanon-approaching-breaking-point-due-to-influx-of-syrian-refugees/>, verzoeker zet vet)

"De situatie in de vluchtelingenkampen, die door de advocate van het gezin wordt aangeklaagd, is een andere zaak. Omdat er al een tijdje geen geregistreerde vluchtelingen meer bij komen, moeten de vluchtelingen in sommige tentenkampen overleven in erbarmelijke omstandigheden. Zeker voor kinderen is die omgeving onveilig."

(stuk 5, Kirsten Sokol, "hoe (on)veilig is Libanon voor Syrische vluchtelingen?", 13 december 2016, te consulteren op <http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.2843197>, verzoeker zet vet)

"Illegal presence in Lebanon is considered a minor criminal offense and those without legal status are subject to arrest."

Raids on refugee settlements, arrests of refugees without legal status, and the establishment of checkpoints by Lebanese security forces have become commonplace since the August 2014 clashes between the Lebanese Army and the extremist group Islamic State (also known as ISIS), and Jabhat al-Nusra, and the subsequent executions of Lebanese soldiers by armed groups.

Of the 40 refugees interviewed, 11 had been arrested for lack of legal status. Most were arrested during raids on informal tented settlements, while others were arrested at checkpoints. All were released within several days and never charged.

Out of 11 detained, more than half alleged ill-treatment at time of arrest and while in detention. Types of reported ill-treatment include beatings by security officers with their hands and feet and also with instruments, such as hoses and plastic tubes. Interviewed refugees claimed that the stated reason of arrest was lack of legal status but that they were later subjected to physical abuse in efforts to extract security-related information.

(...)

Human Rights Watch interviewed three refugee women in northern Lebanon who claimed exploitation and abuse by Lebanese employers. One was sexually assaulted by her boss. All reported leaving their jobs to avoid exploitation or other abuse. None of them said they had filed a complaint with authorities out of fear of arrest for not having legal status."

(stuk 6, Human Rights Watch, "I just wanted to be treated like a person", 12 januari 2016, te consulteren op <https://www.hrw.org/report/2016/01/12/i-just-wanted-be-treated-person/how-lebanons-residency-rules-facilitate-abuse>, verzoeker zet vet)

Een terugkeer van verzoeker zou dus inhouden dat men verzoeker stuurt naar een land dat art. 3 EVRM niet respecteert waardoor dit een schending van artikel 3 E.V.R.M. inhoudt. toegepast en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

2.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid, worden de middelen samen behandeld.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 10 *juncto* artikel 191 van de Grondwet, en van artikel 22 van de Grondwet. Onder “*middel*” dient echter conform vaste rechtspraak van de Raad van State niet enkel te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel, maar eveneens van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Bij gebreke hieraan zijn voornoemde middelonderdelen onontvankelijk.

Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) betreft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing slechts een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) inhoudt waarbij verzoeker wordt bevolen het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Verzoeker verwijst naar artikel 7 van de vreemdelingenwet en zet uiteen dat in bepaalde gevallen de gebonden bevoegdheid er niet aan in de weg staat dat de beslissing in strijd kan zijn met hogere rechtsnormen. Verder verwijst hij naar de beslissing van 17 januari 2012 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel waarbij hij als staatloze werd erkend en stelt hij dat deze erkenning definitief is geworden. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn statuut als staatloze.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘*afdoende*’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en visum. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. Eveneens wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, het niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg geven door de onderdaan van een derde land. Tevens specificeert de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten op 12 april 2017 dat hem op dezelfde dag werd betekend. Zoals hoger reeds aangehaald, voert verzoeker dan wel de schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet aan,

doch zet hij niet op concrete wijze uiteen op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel zou schenden zodat het middelonderdeel onontvankelijk is. Hoe dan ook maakt verzoeker in het geheel niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat verzoeker op 14 juni 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Voornoemde aanvraag werd op 27 februari 2018 onontvankelijk verklaard, zijnde op dezelfde dag als deze waarop de bestreden beslissing werd genomen. Beide beslissingen werden eveneens op dezelfde dag betekend aan verzoeker. Naar aanleiding van voornoemde aanvraag werd nagegaan of verzoeker buitengewone omstandigheden had aangetoond die hem zouden toelaten om zijn aanvraag in te dienen in België, als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat dit niet het geval was en verklaarde voornoemde aanvraag dan ook onontvankelijk. Op dit punt wenst de Raad volledigheidshalve te benadrukken dat een annulatieberoep tegen dergelijke beslissing geen automatisch schorsende werking heeft en dat de beslissing tot aan de nietigverklaring geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*). Bovendien is het beroep bij de Raad tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 27 februari 2018 inmiddels verworpen bij arrest met nummer 213 089 van 28 november 2018.

Uit de beslissing van 27 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met het statuut van staatloze van verzoeker. In deze beslissing wordt immers op uitvoerige en gedetailleerde wijze uiteengezet om welke reden dit *in casu* niet kon worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Hieruit blijkt niet dat wordt betwist dat verzoeker het statuut van staatloze bezit, integendeel. Bijgevolg blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het statuut van staatloze en dit meer bepaald in de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dag werd genomen en op dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan verzoeker als die waarop de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel werd genomen en ter kennis werd gebracht.

Eveneens wordt standpunt ingenomen over de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift. Meer bepaald stelt de gemachtigde: *"Betrokkene verwijst verder nog naar de arresten van het Grondwettelijk Hof van 2009 en 2012 (GwH 17 december 2009 nr. 198/2009 en GwH 11 januari 2012 nr. 1/2012). Betrokkene meent dat zijn statuut van staatloosheid gekoppeld moet worden aan de toegang tot een verblijfsrecht. Hieromtrent dienen wij echter op te merken dat betrokkene vergeet dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en 'die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een ander Staat waarmee zij banden zouden hebben' (GwH 11 januari 2012 nr. 1/2012, B.1.). Uit hetgeen voorafgaat is duidelijk gebleken dat betrokkene niet aantoonde dat hij over geen wettige verblijfstitel meer zou beschikken in Libanon, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof vastgestelde discriminatie, naar de rechtsleer, naar de regeerakkoorden hieromtrent en naar de opinies van het UNHCR en het Centrum voor Gelijke Kansen."* In het kader van onderhavig beroep betoogt verzoeker wat de concrete elementen *in casu* betreft, dat hij reeds sinds 2006 vanuit de kampen van Libanon naar België is gevlucht en dat voor zover hij hiervan op de hoogte is, hij inmiddels zijn verblijfsrecht in Libanon verloren heeft. Hij stelt verder dat hij, teneinde dit te bewijzen, al meermaals de Libanese ambassade heeft aangeschreven, evenwel zonder formeel antwoord te krijgen en besluit dat van hem redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat hij nog meer bewijzen kan voorleggen. Het stuk dat verzoeker ter staving voegt bij zijn verzoekschrift dateert van 3 maart 2018. Dit stuk dateert met andere woorden van na het nemen van de bestreden beslissing. Tevens wordt een schrijven bijgevoegd van 22 december 2017. Verzoeker toont niet aan dat hij dit stuk ter kennis heeft gebracht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Het komt overigens niet de Raad toe het dossier te destilleren. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de gemachtigde hiervan geen kennis kon hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en hij er derhalve geen rekening mee kon houden. Verzoeker kan het stuk ook niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische

gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij betoogt dat een terugkeer naar het kamp in Libanon waar hij eerder verbleef, een schending zou uitmaken van voormeld artikel van het EVRM. De situatie is er geenszins menswaardig en de toestand komt er nog meer onder druk te staan door de "influx" van Syrische vluchtelingen, aldus verzoeker. Hierbij citeert hij uit rapporten.

De Raad herinnert eraan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekers er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM, kan slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Ook aangaande de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker deze elementen reeds heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 juni 2017. De motieven van de bevoegde gemachtigde luiden als volgt:

"Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar het kamp in Libanon een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming vermeend vis art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zat vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situaties. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren."

Ook wordt uiteengezet waarom de voorgelegde stukken niet worden aanvaard:

"Betrokkene verwijst verder nog naar verschillende bronnen (stuk 3 tem 6) waaruit zou moeten blijken dat een terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Ook dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Libanon en betrokkene ' geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedereen een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018)."

Zoals hoger reeds uiteengezet, ligt de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf en moet wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij of zij in het land waarnaar hij of zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij is ertoe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Uit voormeld citaat blijkt dat een motivering werd opgenomen, en derhalve een onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift opnieuw naar de aangehaalde elementen in de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van

artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door opnieuw naar deze elementen te verwijzen en aan te geven een andere mening te zijn toegedaan, weerlegt verzoeker deze motieven niet.

Besluitend kan worden gesteld dat verzoeker de elementen herhaalt en hekelt dat hieromtrent geen motivering zou zijn opgenomen of geen onderzoek zou zijn gebeurd. Verzoeker kan echter bezwaarlijk verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dagen als de bestreden beslissing werd genomen en ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in het bestreden bevel. De Raad herhaalt overigens dat de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, tot aan de nietigverklaring geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*) en dat het beroep bij de Raad tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 27 februari 2018 inmiddels werd verworpen bij arrest met nummer 213 089 van 28 november 2018.

Waar verzoeker nog betoogt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bovendien stelt dat bij een verwijderingsmaatregel ten allen tijde rekening dient te worden gehouden met de medische toestand van partijen, het belang van het kind en het gezins- en familieleven, dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting en op generlei wijze concretiseert op welke manier hij belang heeft bij het opwerpen van deze grief. Hij somt immers enkel de elementen op dewelke worden gestipuleerd in voornoemd artikel en zet geenszins uiteen met welke concrete elementen *in casu* dan wel geen rekening zou gehouden zijn.

De Raad wijst er tot slot op dat het hoofdmotief van het bestreden bevel erin bestaat dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze aan te tonen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in het bestreden bevel gedane vaststellingen kon komen. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is, noch dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of onvoldoende onderzoek zou zijn gebeurd. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de aangehaalde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN